

Arrest

nr. 342 579 van 09 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat I. ELMOUDEN**
 Louizalaan 390/13
 1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2026 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 3 maart 2026 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. ELMOUDEN die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Verzoekers dienden op 2 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 november 2025 gaven de Kroatische autoriteiten hun akkoord voor de overname van verzoekers. Op 19 januari 2026 werden ten aanzien van elk van verzoekers een overdrachtsbesluit genomen (bijlage 26^{quater}), waarbij Kroatië werd aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat.
 - 1.2. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in, dat aanhangig is bij de Raad onder het algemeen rolnummer 357.710.
 - 1.3. Op 3 maart 2026 werd ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden:

- ten aanzien van eerste verzoekster:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : W.

voornaam : V.

geboortedatum : (...) 1982

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

+ de minderjarige kinderen

L., W. °(...) 2009, nationaliteit Syrië

L., S. °(...) 2012, nationaliteit Syrië

L., K. °(...) 2015, nationaliteit Syrië

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en worden ondergebracht te Beauvechain om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 04/11/2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 26/01/2026, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26/01/2026. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 03/03/2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat zij lijdt aan post-traumatische stress, slaapproblemen en depressie en hiervan een attest zou hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26/01/2026. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 03/03/2026 geen andere elementen aan. De verwijdering van het grondgebied heeft in casu betrekking op het hele gezin. De verwijderingsbeslissing brengt dus geen verbreking van de familiale cel teweeg. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van minderjarige kinderen op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificceert niet hoe een gedwongen terugkeer een verstoring effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen. De betrokkene was op de hoogte van het precaire karakter van het verblijf van haar gezin op het grondgebied gezien het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis gegeven werd op 04/12/2023. Het is ontegensprekelijk in het belang van het kind om niet van zijn ouders te worden gescheiden. Dit impliceert dat

wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd, en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Indien betrokkene kinderen hier ondertussen school zouden lopen, dient er opgemerkt te worden dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Indien de kinderen van betrokkene hier naar school zouden gaan, kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in de verantwoordelijke EU-lidstaat Kroatië kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in de verantwoordelijke lidstaat. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de eventuele scholing van de kinderen hier plaatsvond in illegaal verblijf (en deels tijdens een verzoek tot internationale bescherming). Hierbij kan opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen schaadt door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat een kind in België school gelopen heeft of nog school loopt, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun preciaire verblijf verder te zetten ondanks het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 19/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 26/01/2026 die haar betekend werd op 26/01/2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, V., W., attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ BODUKAP en de verantwoordelijke van de FITT-unit te Beauvechain, de betrokkene, W., V., op te weerhouden in de FITT-unit te Beauvechain vanaf 03/03/2026.”

- ten aanzien van tweede verzoeker:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : L.

voornaam : H.

geboortedatum : (...) 1975

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt weerhouden te Beauvechain om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 04/11/2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 21/01/2026, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26/01/2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 03/03/2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26/01/2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 03/03/2026 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 19/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 36/01/2026 die hem betekend werd op 26/01/2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, V., W., attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ BODUKAP en de verantwoordelijke van de FITT-unit te Beauvechain, de betrokkene, L., H., te weerhouden in de FITT-unit te Beauvechain vanaf 03/03/2026."

2. Rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, thans de tweede bestreden beslissing, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed. Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Verzoeker voert eerste een middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel

Artikel 51 §4 van de Vreemdelingenwet: “§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde

overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.” (eigen onderlijning)

Artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet: “§ 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel met toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklappend begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

Het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om hem te vragen dat hij de nodige stappen onderneemt om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.”

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6, of 51/5/1, § 4.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 20 november 2001, nr. 100.940.). Iederen administratieve rechtshandeling moet immers gedragen worden door motieven die deugdelijk, afdoende en draagkrachtig zijn (Adv. RvS. Parl.St. Senaat 1981-82, nr. 33/2).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 374.). Na de beslissing op een zorgvuldige wijze te hebben voorbereid door het inventariseren van de relevante gegevens en de op het spel staande belangen (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 376.), moet de administratieve overheid deze gegevens en deze belangen ten aanzien van elkaar afwegen in het licht van het doel van de beslissing (RvS 12 november 2013, nr. 225.435; RvS 1 februari 2011, nr. 210.436; RvS 27 april 2004, nr. 130.662.).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer de administratieve overheid op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, met andere woorden wanneer de administratieve overheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld (L.P. SUETENS, “Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1981, (81) 87.).

Toepassing in casu:

De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers op 19.02.2026 werden uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach, waarbij hun administratieve situatie en hun verplichtingen tijdens de procedure zouden zijn toegelicht. Volgens de bestreden beslissingen zouden verzoekers tijdens dit gesprek hebben verklaard niet te willen meewerken aan het terugkeertraject.

Deze motivering stemt evenwel niet overeen met de feitelijke werkelijkheid.

Vooreerst hebben verzoekers nooit een gesprek met een ICAM-coach gehad. Verzoekers hebben immers reeds op 17.02.2026 de opvangstructuur te Arendonk verlaten. Dit blijkt uit de e-mail van de sociaal assistente alsook uit het aangetekend schrijven dat de raadsman van verzoekers op dezelfde datum aan DVZ heeft gericht (stukken 19 en 20). Verwerende partij was aldus op de hoogte van hun nieuwe verblijfplaats.

Indien verwerende partij verzoekers daadwerkelijk had willen uitnodigen voor een ICAM-gesprek, had zij deze uitnodiging naar dit gekende adres kunnen versturen. Dit is echter niet gebeurd.

Bovendien bevat het administratief dossier geen enkele schriftelijke weergave of verslag van het vermeende ICAM-gesprek. Bij gebrek daaraan kan niet worden nagegaan of verzoekers overeenkomstig artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet daadwerkelijk werden geïnformeerd over hun administratieve situatie, hun medewerkingsplicht en de gevolgen van een eventuele weigering tot medewerking.

Zelfs in het geval dat verzoekers verklaard zouden hebben niet te willen meewerken aan de overdrachtsprocedure, quod non bij gebreke aan een effectief ICAM-gesprek, dan nog kan hen dit niet tegengeworpen worden. Verzoekers brengen in herinnering dat zij een verzoek tot schorsing en vernietiging bij de Raad tegen de bijlagen 26quater hebben ingediend (stuk 13). De zaak is bij de Raad gekend onder rolnummer CCE 357 710 (stuk 14), waar tot op heden nog geen uitspraak over de schorsing werd gedaan. Ten einde hun belang bij de beroepsprocedure niet te verliezen, kan van verzoekers in deze fase niet worden verwacht gevolg te geven aan de bijlagen 26quater. Immers, de Raad heeft hierover geoordeeld (RvV 29 september 2022, nr. 278.132): "De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen het overdrachtsbesluit dat hangend is. Ook al is het volkomen rechtmatig van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken te trachten een vrijwillige uitvoering te bewerkstelligen en hierover informatie te willen verstrekken, dan nog kan verzoeker niet verondersteld worden vrijwillig te moeten uitvoering geven aan dit overdrachtsbesluit of te moeten ingaan op informatieverstrekking dienaangaande teneinde niet als ondergedoken te worden beschouwd. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad dat in een situatie van vrijwillige uitvoering van een overdrachtsbesluit, men het belang bij zijn beroep tegen het overdrachtsbesluit verliest.

(...) De Raad stelt vast dat verweerder erkent dat de afspraak was bedoeld om onder meer te informeren over het vrijwillig uitvoeren van de overdracht of anderzijds de vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht. Als verzoeker hier niet op wenst in te gaan, zoals hij in het verzoekschrift niet ontkent, kan de Raad verweerder verder in de nota volgen dat verzoeker dan grond verliest om zich te beroepen op de hoorplicht. Het feit evenwel dat verzoeker duidelijk de onwil heeft tot medewerking aan de vrijwillige uitvoering van de overdracht, is logisch in de situatie waarin men een beroep heeft ingediend tegen het overdrachtsbesluit en zijn belang bij dit beroep wenst te behouden. Uit dit feit op zich kan bijgevolg niet worden afgeleid dat verzoeker "onderduikt". (eigen onderlijning)

Verder bepaalt artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet dat het aanklappend begeleidingstraject onder meer kan bestaan uit opvolgingsgesprekken met de betrokken vreemdeling. Zelfs indien een eerste gesprek zou hebben plaatsgevonden, quod non, blijkt nergens dat verdere opvolgingsgesprekken werden georganiseerd. In plaats daarvan is verwerende partij onmiddellijk overgegaan tot vasthouding van verzoekers. Nochtans volgt uit artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet dat een vasthoudingsmaatregel slechts kan worden toegepast wanneer op basis van een individuele beoordeling blijkt dat er een significant risico op onderduiken bestaat en enkel voor zover de maatregel evenredig is en geen minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast.

Uit de bewoording van deze bepaling, en met name het gebruik van het woord "kan", volgt dat verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit impliceert dat zij concreet dient te onderzoeken en te motiveren waarom in het voorliggende geval geen minder dwingende maatregelen konden worden toegepast.

In casu blijkt echter geenszins dat een dergelijk onderzoek daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Integendeel, verwerende partij baseert zich op het vermeende feit dat verzoekers niet zouden willen meewerken aan een ICAM-traject, terwijl niet eens vaststaat dat verzoekers ooit een dergelijk gesprek hebben gehad en dat verwerende partij bovendien op de hoogte was van hun nieuwe verblijfplaats.

Door zich te baseren op feitelijke elementen die niet overeenstemmen met de werkelijkheid, steunt de bestreden beslissing niet op deugdelijk vastgestelde feiten, en moet de motiveringsplicht geschonden worden geacht.

Daarnaast blijkt dat verwerende partij heeft nagelaten de relevante feiten zorgvuldig vast te stellen en te onderzoeken, noch een daadwerkelijke afweging te maken tussen vasthouding en minder dwingende maatregelen. Dit is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Ten slotte leidt het onmiddellijk overgaan tot vasthouding, zonder dat daadwerkelijk werd nagegaan of een minder dwingende maatregel mogelijk was, tot een kennelijk onredelijke uitoefening van de discretionaire waarover verwerende partij beschikt. Dit is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

4.3.2. In het eerste middel voeren verzoekers aan dat het motief op grond waarvan werd gedacht dat zij niet meewerken of willen meewerken in het kader van de verwijderingsmaatregel geen steun vindt in het administratief dossier. Zij wijzen er op dat ten onrechte werd gemotiveerd met betrekking tot hun verklaringen in het gesprek met de ICAM-coach van 19 februari 2026, terwijl dit gesprek nooit heeft plaatsgevonden en de verzoekers reeds op 17 februari 2026 de opvangstructuur te Arendonk hebben verlaten. Zij voeren aan dat zij een adreswijziging hebben doorgegeven en dat de uitnodiging voor het gesprek niet naar dit adres werd verstuurd.

Artikel 74/25 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“ § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel met toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklappend begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

Het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

- 1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;*
- 2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;*
- 3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;*
- 4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om hem te vragen dat hij de nodige stappen onderneemt om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.*

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6, of 51/5/1, § 4.”.

Artikel 74/22 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1 Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, teruggedrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:

1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;

4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel;

9° het verzenden aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.

§ 2. De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.”

In casu werd in de bestreden beslissingen geoordeeld dat verzoekers geen medewerking hebben verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure, zoals voorzien in artikel 74/25 van de vreemdelingenwet en wordt beslist het begeleidingstraject te beëindigen op grond van artikel 74/28, §3, 2°, van de vreemdelingenwet en artikel 51/5, §4, 3°, en 4°, van de vreemdelingenwet.

Deze motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 19/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 26/01/2026 die haar betekend werd op 26/01/2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers zich in het middel richten tegen de beslissing tot vasthouding. Zoals hoger reeds aangeduid, is de Raad niet bevoegd om de beslissing tot vrijheidsberoving te beoordelen. Voor zover zij zich richten ten aanzien van die beslissing, is het middel niet ontvankelijk.

Wat betreft de beslissingen tot (gedwongen) terugleiding, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, merkt de Raad op dat de verzoekers niet betwisten dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de termijn voor vrijwillig vertrek die voorzien was in de beslissing tot overdracht (bijlage 26quater) van 19 januari

2026. Ook hier wordt vastgesteld dat verzoekers duidelijk hebben gemaakt dat zij zich niet aan de verwijdering willen houden. Verzoekers tonen niet aan dat zij daadwerkelijk zouden hebben meegewerkt aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit of dat zij concrete plannen zouden hebben om zich op vrijwillige wijze naar Kroatië te begeven, meer nog verzoekers wijzen er in de uiteenzetting van het middel uitdrukkelijk op dat zij niet vrijwillig willen vertrekken en minstens de afloop van het door hen ingediende beroep tot nietigverklaring willen afwachten.

De Raad wijst er op dat artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet de overheid twee mogelijkheden biedt wanneer wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De verweerder kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling te gelasten om zich voor een welbepaalde datum vrijwillig aan te bieden bij de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat, maar kan er tevens voor kiezen om geen vrijwillige uitvoering toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf zonder verwijl terug te leiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. In de voorliggende zaak heeft de verweerder ervoor geopteerd om de beslissing gedwongen uit te voeren middels een onverwijld terugleiding naar de grens. Zulks houdt geen schending in van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet.

Er wordt niet betwist dat verzoekers niet hebben meegewerkt aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit of dat zij concrete plannen zouden hebben om zich op vrijwillige wijze naar Kroatië te begeven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de beslissing om hen zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden onwettig zou zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niet overeenkomstig artikel 74/25 van de vreemdelingenwet werden geïnformeerd over hun administratieve situatie, de medewerkingsplicht en de gevolgen van een eventuele weigering tot medewerking, merkt de Raad op dat bij de kennisgeving van de bijlage 26^{quater} van 19 januari 2026, de verzoekers wel degelijk werden gewezen op de medewerkingsplicht en de mogelijke gevolgen (acte de notification, ter kennis gebracht op 21 januari 2026).

Waar verzoekers betogen dat zij een beroep tot schorsing en nietigverklaring indienden en dat zij hun belang bij het beroep zouden verliezen indien zij vrijwillig gevolg zouden geven aan de bijlage 26^{quater} en het beroep nog niet door de Raad werd behandeld, merkt de Raad op dat het indienen van een vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring niet opschortend werkt ten aanzien van de beslissing tot overdracht. Verzoekers beschikten over de mogelijkheid om op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een verzoek om versnelde behandeling bij voorlopige maatregelen in te dienen met betrekking tot hun schorsingsverzoek tegen die beslissing. Het feit dat zij een beroep zouden hebben ingesteld belet de verwerende partij echter niet om in toepassing van artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet, over te gaan tot een beslissing tot terugleiding.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.4.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“8.2. Tweede middel

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: “Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning)

Artikel 27, 1), 2) en 3) c) van de Dublin III-Verordening; “1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat: (...)

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.” (eigen onderlijning)

Artikel 39/82 §1 en §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet): “§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. (...)”
(eigen onderlijning)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 20 november 2001, nr. 100.940.). Iederen administratieve rechtshandeling moet immers gedragen worden door motieven die deugdelijk, afdoende en draagkrachtig zijn (Adv. RvS. Parl.St. Senaat 1981-82, nr. 33/2).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 374.). Na de beslissing op een zorgvuldige wijze te hebben voorbereid door het inventariseren van de relevante gegevens en de op het spel staande belangen (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 376.), moet de administratieve overheid deze gegevens en deze belangen ten aanzien van elkaar afwegen in het licht van het doel van de beslissing (RvS 12 november 2013, nr. 225.435; RvS 1 februari 2011, nr. 210.436; RvS 27 april 2004, nr. 130.662.).

Toepassing in casu:

Overeenkomstig artikel 47 van het Handvest hebben verzoekers recht op een effectief rechtsmiddel, indien de door het Unierecht gewaarborgde rechten zijn geschonden. Daarenboven bepaalt artikel 27 van de Dublin III-Verordening dat verzoekers het recht hebben een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen tegen de bijlagen 26quater. Hetzelfde artikel vereist eveneens dat de verwerende partij ervoor dient te zorgen dat een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht naar Kroatië op te schorten totdat de Raad een beslissing heeft genomen over het verzoek tot schorsing.

In de Vreemdelingenwet wordt dit gerealiseerd door artikel 39/82, dat stelt dat de Raad binnen een maand uitspraak moet doen over het verzoek tot schorsing.

In casu stellen de bestreden beslissingen dat aan verzoekers een bijlage 26quater werd betekend en dat zij de daarin voorziene vrijwillige vertrektermijn van tien dagen niet hebben nageleefd.

Wat de bestreden beslissingen evenwel niet vermelden, is dat verzoekers tegen deze bijlagen 26quater een beroep tot schorsing en vernietiging hebben ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is bij de Raad gekend onder rolnummer CCE 357 710 (stukken 13 en 14). Tot op heden heeft de Raad zich nog niet uitgesproken over de vordering tot schorsing.

De uitvoering van de bestreden beslissingen heeft evenwel tot gevolg dat een imminente overdracht naar Kroatië dreigt plaats te vinden, terwijl de Raad zich nog niet eens heeft uitgesproken over het ingediende verzoek tot schorsing van de bijlagen 26quater.

Indien de overdracht effectief zou plaatsvinden vóórdat de Raad zich over deze vordering heeft uitgesproken, zou het door verzoekers ingestelde beroep zonder voorwerp worden, waardoor het ingestelde rechtsmiddel illusoir en doelloos zou worden.

Dit is onverenigbaar met de bovenvermelde bepalingen.

Door in de bestreden beslissingen enkel te verwijzen naar het feit dat verzoekers de vrijwillige vertrektermijn van tien dagen niet zouden hebben nageleefd, zonder melding te maken van het hangende beroep tot schorsing en vernietiging, heeft verwerende partij bovendien nagelaten rekening te houden met een essentieel element van het dossier.

De bestreden beslissingen steunen derhalve niet op een volledig en correct vastgestelde feitenbevinding, hetgeen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met het feit dat een opschortingsverzoek hangende is bij de Raad, terwijl de uitvoering van de overdracht vóór de uitspraak over dit verzoek het ingestelde beroep van verzoekers feitelijk zou uithollen. Hieruit volgt dat de bestreden beslissingen eveneens werden genomen zonder een zorgvuldig onderzoek van alle relevante elementen van de zaak, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.4.2. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun middel poneren dat hen een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in artikel 27.1 van de Verordening 604/2013/EU en/of artikel 47 van het Handvest zou zijn ontzegd. Door toedoen van de indiening van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beschikken de verzoekers namelijk over een schorsende beroepsmogelijkheid tegen het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). Ter terechtzitting hierop gewezen biedt de advocaat van verzoekers geen aannemelijke verklaring waarom hij dit niet heeft gedaan.

Het middel is niet ernstig.

4.5.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“8.3. Derde middel

Artikel 3 van het EVRM: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” (eigen onderlijning)

Artikel 4 van het Handvest: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” (eigen onderlijning)

Artikel 19, 2 van het Handvest: “2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.” (eigen onderlijning)

Artikel 3, 2), 2e lid van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.” (eigen onderlijning)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 20 november 2001, nr. 100.940.). Iederen administratieve rechtshandeling moet immers gedragen worden door motieven die deugdelijk, afdoende en draagkrachtig zijn (Adv. RvS. Parl.St. Senaat 1981-82, nr. 33/2).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 374.). Na de beslissing op een zorgvuldige wijze te hebben voorbereid door het inventariseren van de relevante gegevens en de op het spel staande belangen (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 376.), moet de administratieve overheid deze gegevens en deze belangen ten aanzien van elkaar afwegen in het licht van het doel van de beslissing (RvS 12 november 2013, nr. 225.435; RvS 1 februari 2011, nr. 210.436; RvS 27 april 2004, nr. 130.662.).

Toepassing in casu:

A) Gebrek aan een daadwerkelijke beoordeling van artikel 3 EVRM

De bestreden beslissingen stellen dat de beoordeling van artikel 3 EVRM reeds zou zijn verricht in de bijlagen 26quater. Verwerende partij beperkt zich echter tot een loutere verwijzing naar deze eerdere beslissingen, zonder een actuele en individuele beoordeling te verrichten van het risico dat een overdracht naar Kroatië voor verzoekers zou meebrengen. Een dergelijke motivering kan niet volstaan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat tegen de bijlagen 26quater een beroep tot schorsing en vernietiging werd ingesteld bij de Raad, en dat de Raad zich tot op heden nog niet heeft uitgesproken over de schending van artikel 3 EVRM in deze beslissingen. Verwerende partij heeft aldus nagelaten een actuele beoordeling te maken in het licht van artikel 3 EVRM.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij niet inhoudelijk is ingegaan op de concrete elementen met betrekking tot de psychologische kwetsbaarheid van verzoekster, hoewel deze duidelijk blijken uit meerdere psychologische attesten (stuk 9).

Uit deze attesten blijkt dat verzoekster lijdt aan posttraumatische stressstoornis, depressie, paniekaanvallen, ernstige slaapproblemen en een aanhoudende toestand van stress en angst. Het meest recente psychologische attest (stuk 22) bevestigt bovendien dat haar toestand recent is verslechterd, dat zij labiel en overgestresseerd is, dat zij regelmatig paniekaanvallen heeft en dat zij recent zwarte gedachten ontwikkelt, hetgeen volgens de behandelende geneesheer een nood aan psychologische ondersteuning met zich meebrengt. Er wordt bovendien benadrukt dat verzoekster psychologisch bijzonder kwetsbaar is en dat de ondersteuning van haar familie in België cruciaal is voor haar mentale stabiliteit en voor het welzijn van haar kinderen.

De bestreden beslissingen gaan hier echter niet inhoudelijk op in en beperken zich tot een algemene overweging dat artikel 3 EVRM geen recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven omdat een andere staat betere medische zorg zou kunnen verstrekken.

Een dergelijke motivering gaat volledig voorbij aan de concrete argumenten van verzoekster, die niet betrekking hebben op de kwaliteit van medische zorg, maar op de ernstige psychologische kwetsbaarheid van verzoekster en het risico dat een overdracht een aanzienlijke verslechtering van haar mentale gezondheid kan veroorzaken.

Gelet op de aangetoonde psychologische kwetsbaarheid van verzoekster, kwam het verwerende partij toe om specifieke en individuele garanties te vragen aan Kroatië aangaande haar opvang en medische opvolging. Nergens uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen 26quater kan blijken dat verwerende partij aan deze plicht voldaan heeft. Bij het verzaken hieraan, moet worden vastgesteld dat artikel 3 EVRM geschonden werd, zoals geoordeeld door het EHRM (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, nr. 29217/12, 4 november 2014).

B) Risico's omschreven in het AIDA-rapport

Reeds voor het nemen van de bijlagen 26quater werd door de raadsman aan verwerende partij een verzoek tot toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening gericht (stukken 7, 8 en 9), waarbij verschillende elementen werden meegedeeld die betrekking hebben op de psychologische kwetsbaarheid van verzoekster.

Bij deze aanvraag werden twee psychologische attesten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan slaapproblemen, paniekaanvallen, depressie, vermoeidheidsklachten en posttraumatische stressstoornis (PTSS) (stukken). Beide attesten bevestigen bovendien dat het voor haar mentale welzijn essentieel is dat zij omringd blijft door haar familie in België. Daarnaast werden verschillende schriftelijke verklaringen van haar familieleden in België overgemaakt, opgesteld door haar vader, moeder, twee zussen en haar broer. Deze verklaringen bevestigen dat verzoekster psychologisch kwetsbaar is en sterk afhankelijk is van de steun van haar familie.

Verder werd in dit verzoek uitgebreid verwezen naar verschillende passages uit het AIDA-rapport (stuk 10), waaruit blijkt dat er ernstige problemen bestaan met betrekking tot de opvang van kwetsbare personen die in het kader van de Dublinverordening naar Kroatië worden teruggestuurd.

Zo blijkt uit het AIDA-rapport (p. 57) dat België in 2023 systematisch individuele garanties vroeg aan Kroatië alvorens een overdracht uit te voeren. Deze praktijk toont aan dat zelfs de Belgische autoriteiten erkennen dat bijzondere voorzichtigheid geboden is bij overdrachten naar Kroatië, in het bijzonder wanneer het gaat om kwetsbare personen. In hoofde van verzoekster werden er echter geen individuele garanties gevraagd aan Kroatië.

Daarnaast blijkt uit het rapport (p. 59) dat Kroatië in 2024 aanzienlijke moeilijkheden ondervond bij de opvang van Dublin-terugkeerders met ernstige psychische problemen, waarbij verschillende personen onverwacht en zonder medische documentatie arriveerden, waardoor snelle toegang tot medische en psychosociale zorg problematisch.

Verder blijkt uit het rapport (p. 61 en 117) dat een aanzienlijk aantal Dublin-terugkeerders lijdt aan ernstige psychologische aandoeningen, waaronder depressie, paniekstoornissen en posttraumatische stressstoornis, en dat hun toestand in veel gevallen verslechterde na de overdracht. Het rapport benadrukt bovendien dat gedwongen overdrachten een bijzonder traumatiserend effect kunnen hebben op kwetsbare personen, in het bijzonder wanneer zij worden gescheiden van hun familie of steunnetwerk.

Daarnaast blijkt uit het rapport (p. 62) dat overdrachten van personen met ernstige gezondheidsproblemen vaak plaatsvinden zonder overdracht van medische documentatie, waardoor de continuïteit van zorg ernstig wordt verstoord. Bovendien wordt in het rapport (p. 119) gewezen op problemen met de identificatie van kwetsbare personen, onder meer wegens een gebrek aan personeel en middelen binnen het Kroatische asielsysteem.

Er werd in het verzoek tot toepassing benadrukt dat op grond van deze aangebrachte informatie er een psychologische kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster weerhouden moet worden, waardoor de overdracht naar Kroatië een ernstige achterstal in het psychologisch welzijn van verzoekster teweeg zou brengen. Dit wordt bevestigd door het meest recente psychologisch verslag van verzoekster (stuk 22)

In het verzoek tot toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening werd eveneens verwezen naar de mensonwaardige omstandigheden in de Kroatische opvangcentra, zoals weergegeven in het AIDA-rapport.

Zo rapporteerde de Ombudspersoon onder meer dat asielzoekers soms op matrassen in gangen moesten slapen, dat er onvoldoende sanitaire voorzieningen waren en dat er problemen bestonden met hygiëne en veiligheid in de centra (p. 94).

Daarnaast blijkt uit het rapport dat een asielzoeker die de slechte leefomstandigheden in een opvangcentrum had aangeklaagd negatieve gevolgen ondervond in zijn asielprocedure en zelfs werd gedetineerd, hetgeen aantoont dat klachten over opvangomstandigheden tot repercussies kunnen leiden (p. 102).

Deze objectieve informatie bevestigt dat de situatie in Kroatië bijzonder problematisch kan zijn voor kwetsbare personen met psychologische problemen, zoals verzoekster.

Het is in deze noodzakelijk te onderstrepen dat op deze argumenten in de bijlage 26quater geen antwoord, laat staan een weerlegging werd neergeschreven. Van een afdoende evaluatie in het licht van artikel 3 EVRM is aldus geen sprake.

C) Bewijslast onder artikel 3 EVRM

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM aangaande artikel 3 EVRM is het in beginsel aan verzoeker om bewijs aan te voeren dat aannemelijk maakt dat er gegronde redenen zijn om te geloven dat, indien de bestreden maatregel zou worden uitgevoerd, hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 (zie *Saadi v. Italië* [GC], nr. 37201/06, § 129, EHRM 2008; *N. v. Finland*, nr. 38885/02, § 167, 26 juli 2005; *N.A. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, § 111, 17 juli 2008; *A.A. v. Frankrijk*, nr. 18039/11, § 53, 15 januari 2015; *R.K. v. Frankrijk*, nr. 61264/11, § 59, 9 juli 2015). Wanneer de verzoeker aan de bewijslast voldoet, verschuift de bewijslast naar de Staat, die dan "alle twijfel moet wegnemen" (zie *Saadi v. Italië* [GC], § 129; *N.A. v. het Verenigd Koninkrijk*, hierboven aangehaald, § 111; *R.C. v. Zweden*, nr. 41827/07, § 50, 9 maart 2010). Er moet een overtuiging zijn dat de beoordeling die is gemaakt door de autoriteiten van de Verdragsluitende Staat adequaat is en voldoende wordt ondersteund, zowel door nationaal bewijsmateriaal als door materiaal afkomstig van andere betrouwbare en objectieve bronnen (zie *Salah Sheekh v. Nederland*, nr. 1948/04, § 136, 11 januari 2007; *Garabayev v. Rusland*, nr. 38411/02, § 74, 7 juni 2007). Eenmaal aannemelijk is gemaakt dat een uitzetting strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM, verschuift de bewijslast naar de Staat wanneer de verzoeker bewijsmateriaal heeft aangevoerd dat aannemelijk maakt dat er een risico bestaat. Grofweg lijkt de vereiste drempel om de bewijslast te laten verschuiven gelijk te zijn aan het criterium van het *prima facie*-bewijs dat wordt gehanteerd onder artikel 13 en bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een verzoek (zie *Nasimi v. Zweden* (besl.), nr. 38865/02, 16 maart 2004). Het is de verantwoordelijkheid van personen die stellen dat hun uitzetting een schending van artikel 3 EVRM zou vormen om, voor zover praktisch mogelijk, materiaal en informatie aan te voeren die het de autoriteiten van de betrokken Staat mogelijk maken om het risico te beoordelen dat een uitzetting met zich mee kan brengen (zie *Said v. Nederland*, nr. 2345/02, § 49, EHRM 2005-VI). Het EHRM houdt echter rekening met de intrinsieke moeilijkheden bij het aanbrengen van bewijs in asielzaken, en de beperkingen op een strikte toepassing van het principe *affirmanti incumbit probatio* (wie iets beweert, moet dat bewijzen) gelden des te meer in de asielcontext. Het EHRM erkent dat het moeilijk, zo niet onmogelijk kan zijn voor een asielzoeker bewijsmateriaal te leveren. Het ontbreken van direct documentair bewijs kan daarom niet op zichzelf beslissend zijn (zie *Bahaddar v. Nederland*, arrest van 19 februari 1998, *Reports of Judgments and Decisions 1998-I*, p. 263, § 45; *Said v. Nederland*, hierboven aangehaald, § 49). Van een verzoeker eisen dat hij aan zo'n hoge bewijsstandaard voldoet, zou zelfs een persoon met gegronde vrees kunnen confronteren met een *probatio diabolica* (zie *Mawajedi Shikpohkt v. Nederland* (besl.), nr. 39349/03, 27 januari 2005).

Wanneer uit rapporten van mensenrechtenorganisaties — ingediend door de verzoeker of *proprio motu* in overweging genomen door het ERHM — blijkt dat er sprake is van een dergelijke algemene geweldssituatie

in het land van herkomst, rust het op de beslissende autoriteit om die informatie te weerleggen. De bewijslast met betrekking tot de risico's die voortvloeien uit de algemene situatie in het land van herkomst verschuift dan naar de Staat.

Kortom, volgens vaste rechtspraak van het EHRM is het dus in beginsel aan de verzoeker om bewijs aan te voeren dat aannemelijk maakt dat er gegronde redenen zijn om te geloven dat hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 (zie N. v. Finland, § 167). Wanneer dergelijk bewijsmateriaal wordt aangevoerd, is het vervolgens aan de Staat om alle twijfel daarover weg te nemen (zie N.A. v. het Verenigd Koninkrijk, § 111). Hoewel het Hof rekening houdt met de inherente moeilijkheden bij het aanvoeren van bewijs in de asielcontext, erkent het dat het vaak noodzakelijk is de asielzoeker het voordeel van de twijfel te geven en de drempel voor het voldoen aan de initiële bewijslast niet te hoog te leggen. In zulke omstandigheden is het enige wat redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht, dat hij of zij een consistente en geloofwaardige prima facie-zaak aantoont.

In casu hebben verzoekers aan hun initiële bewijslast voldaan. Zij hebben meerdere psychologische attesten voorgelegd die de ernstige psychologische kwetsbaarheid van verzoekster aantonen en werd gewezen op de nood van de ondersteuning van de familie in België. Daarenboven werd op basis van objectieve landeninformatie, het AIDA-rapport, aangetoond dat de opvang en begeleiding van kwetsbare personen, zoals verzoekster, in Kroatië uiterst problematisch is en kan uitmonden in een risico op onderbreking van psychologische zorgen met een verslechtering van de mentale gezondheid van verzoekster. Tot slot werd eveneens op gedetailleerde wijze uiteengezet, o.b.v. het AIDA-rapport, dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de overdracht naar Kroatië, gelet op de omstandigheden in de opvangcentra, verzoekers zal blootstellen aan een onmenselijke behandeling.

Ondanks deze aangevoerde en aangetoonde elementen, heeft verwerende partij nagelaten deze risico's concreet te onderzoeken, laat staan weerleggen.

De bestreden beslissingen, alsook de bijlagen 26quater, beperken zich tot een algemene en stereotiepe motivering, zonder de aangehaalde attesten, individuele omstandigheden en de objectieve landeninformatie daadwerkelijk te analyseren.

Evenmin kan blijken dat verwerende partij individuele garanties heeft gevraagd aan de Kroatische autoriteiten met betrekking tot de opvang en de medische begeleiding van verzoekster, ondanks haar duidelijke psychologische kwetsbaarheid. Deze ommissie alleen al is een schending van artikel 3 EVRM (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, nr. 29217/12, 4 november 2014).

Verwerende partij heeft daarom niet aangetoond dat een overdracht naar Kroatië geen reëel risico inhoudt op het verbod op een onmenselijke behandeling.”

4.5.2. De Raad merkt op dat verzoekers' betoog in het derde middel er in essentie op gericht is te verkrijgen dat de Belgische autoriteiten zich verantwoordelijk zouden verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, en niet de Kroatische autoriteiten. Hiermee richten verzoekers zich ten aanzien van de overdrachtsbeslissingen (bijlagen 26quater) van 19 januari 2026. De Raad merkt op dat verzoekers tegen deze beslissingen reeds eerder een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indienden, dat bij de Raad aanhangig is voor de Franstalige kamer. De verzoekers hebben echter geen verzoek om voorlopige maatregelen ingediend teneinde deze vordering tot schorsing tezelfdertijd in het kader van een procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid versneld te behandelen. Ter terechtzitting hierop gewezen biedt de advocaat van verzoekers geen aannemelijke verklaring voor dit nalaten.

De Raad, werd in de huidige procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel gevat met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 3 maart 2026. De Raad is in het kader van de huidige procedure niet bevoegd om zich, zelfs incidenteel, uit te spreken over de bijlage 26quater van 19 januari 2026.

Artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Voor zover verzoekers verwijzen naar de psychologische kwetsbaarheid van de verzoekster, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hierover als volgt motiveert;

“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 26/01/2026. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 03/03/2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat zij lijdt aan post-traumatische stress, slaapproblemen en depressie en hiervan een attest zou hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers de verwerende partij hebben verzocht om een uitzondering op de overdracht naar de Dublin-plaats om medische redenen. Na advies van een arts werd door de verwerende partij besloten dat verzoekers zich niet in een medische onmogelijkheid bevinden om de opvangstructuur te verlaten. Een adequate medische begeleiding werd opgestart en kan worden verdergezet vanuit de nieuwe opvangstructuur. Na overdracht van het medisch dossier zal een verdere zorg voorzien worden. Verzoekers leggen met betrekking tot verzoeksters medische toestand een attest neer van een hypnose-therapeut, dit kan echter niet worden beschouwd als een medisch attest. Zij leggen eveneens een attest voor met betrekking tot vermoeidheidsklachten door de oorlog in Syrië, waarin melding wordt gemaakt van stress, slaapproblemen, depressieve stemming en vermoeidheidsklachten. De Raad merkt echter op dat uit de vermeldingen op dit attest niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de drempel van artikel 3 van het EVRM niet werd bereikt. Bovendien werd in de overdrachtsbeslissing van 19 januari 2026 uitvoerig gemotiveerd omtrent verzoeksters problematiek en de toegang tot medische en psychische zorg in Kroatië. Deze beslissing werd aan de verzoekers ter kennis gebracht (ze dienden hiertegen een beroep tot nietigverklaring in) en wordt hier louter ter informatie weergegeven:

“Considérant que l'intéressée a déclaré qu'elle et ses enfants ont des problèmes de santé lors de l'introduction de sa demande de protection internationale (le 12.08.2025) ; considérant par ailleurs que, lors de son audition à l'Office des étrangers (le 09.09.2025), elle a déclaré : « À cause de la situation, des expositions et de la guerre, je souffre de problèmes psychologique et de syndrome posttraumatique. J'ai demandé à voir un psychologue à Fedasil. J'ai été mise sur une liste mais il n'y a pas encore de rendez-vous prévu. J'ai parlé avec ma soeur qui m'a fait voir un médecin à Anvers. Je suis déjà allée là-bas. Je vous remets une attestation médicale. Ma fille Serle souffre aussi de problèmes psychologiques. Elle n'est pas encore suivie. Une demande a été faite à Fedasil. » ; Considérant également que le conseil de l'intéressée a fait ajouter à son dossier une attestation délivrée par un psychothérapeute le 05.09.2025 déclarant qu'elle a besoin d'un suivi psychologique ; considérant qu'elle a transmis un autre document datant du 06.11.2026 attestant qu'elle suivait une thérapie dans un cabinet en Belgique considérant également qu'elle n'a pas introduit de demande de régularisation sur base de l'article 9ter ou 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; Considérant que les éléments mis en avant par le psychologue relèvent des propos de la requérante et ne sont dès lors pas avérés ; Considérant en outre que l'attestation de suivi psychologique ne constitue pas en tant que tel un document médical dans le sens où ce dernier n'est pas signé par un médecin reconnu et nommé en Belgique ; que le psychologue en question n'indique pas une médication particulière dans le chef de l'intéressée, ni de futures prescriptions ; Considérant que, à supposer que la requérante connaisse ces problèmes psychologiques, soit suivi en Belgique et doit suivre un traitement, le psychologue de l'intéressée n'indique pas que son transfert en Croatie n'est pas possible au vu des problèmes psychologiques de son patient, mais indique simplement que ce suivi psychologique doit être poursuivi ; considérant que rien n'indique que ce suivi ne pourra pas être poursuivi en Croatie ; considérant que l'intéressée n'a présenté aucun élément attestant qu'il lui serait impossible de suivre le traitement commencé en Belgique en Croatie ;

Considérant qu'en l'espèce il ne ressort nullement des déclarations de l'intéressée ou de son dossier administratif que son état de santé est critique ou qu'elle présente une affection mentale ou physique particulièrement grave (par ex. qu'elle constitue un danger pour elle-même ou pour les autres, qu'une hospitalisation est nécessaire pour un suivi psychologique ou physique...) et qu'il serait impossible au vu de son état de santé d'assurer un suivi dans un autre pays membre signataire du Règlement 604/2013 ; Considérant que la requérante n'a dès lors pas démontré la présence d'une affection mentale ou physique particulièrement grave ou un état de santé suffisamment critique et que la vulnérabilité inhérente à son statut de demandeur serait suffisamment aggravée ; Considérant par ailleurs que la Croatie est soumise à l'application de la Directive 2013/33/UE établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte), et qu'en vertu notamment des articles 17 et 19 de ladite directive, les autorités croates sont tenues d'octroyer à l'intéressée les soins médicaux nécessaires ; considérant que la

Croatie est un État membre de l'Union Européenne qui dispose d'une infrastructure médicale de qualité et d'un corps médical compétent et que l'intéressée pourra demander, en tant que demandeur de protection internationale, à y bénéficier des soins de santé dont elle aurait besoin ;

Considérant qu'il ressort du rapport AIDA « AIDA Country Report: Croatia – 2024 Update »¹ que les demandeurs de protection internationale peuvent bénéficier des soins de santé ; qu'en 2023, la Loi sur la protection internationale et temporaire (Zakon o međunarodnoj i privermenoj zaštiti) a été modifiée afin d'étendre l'accès des demandeurs aux soins médicaux au-delà des situations d'urgence, sur recommandation d'un médecin. La loi prévoit que les soins de santé des demandeurs comprennent l'assistance médicale d'urgence et le traitement essentiel des maladies et troubles mentaux graves. Tout demandeur nécessitant un accueil et/ou des garanties procédurales spécifiques, notamment les victimes de torture, de viol ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, doit bénéficier de soins de santé appropriés à son état de santé. Les frais de soins sont pris en charge par le ministère chargé de la santé (AIDA, p.113-114); Considérant que les enfants (moins de 18 ans) bénéficient de l'intégralité du droit aux soins de santé, conformément à la législation sur le droit aux soins de santé au titre de l'assurance maladie obligatoire (AIDA, pp.114); Considérant qu'en 2020, une ordonnance sur les normes de soins de santé pour les demandeurs de protection internationale est entrée en vigueur, réglemant, entre autres, les examens médicaux initiaux et complémentaires et l'étendue des soins de santé (AIDA, pp.114); considérant que cette ordonnance de 2020 énumère les différents groupes vulnérables : personnes privées de leur capacité juridique, les enfants, les enfants non accompagnés, les personnes âgées et infirmes, les personnes gravement malades, les personnes handicapées, les femmes enceintes, les parents isolés avec un enfant mineur, les personnes souffrant de handicaps mentaux et les victimes de la traite des êtres humains, de torture, de viol ou d'autres violences psychologiques, physiques et sexuelles, telles que les victimes de mutilations génitales féminines ; considérant que ces catégories de personnes ont droit à un soutien psychosocial et à une assistance dans des institutions appropriées; qu'une femme enceinte ou parturiente qui a besoin d'un suivi de grossesse et d'accouchement a droit aux soins de santé dans la même mesure qu'une personne assurée par l'assurance maladie obligatoire (AIDA, pp.114);

Considérant que l'assistance médicale est disponible dans les centres d'accueil à Zagreb et Kutina, que les soins de santé sont dispensés par les institutions de soins à Zagreb et Kutina désignées par le ministère de la Santé et des pharmacies de référence ont également été désignées; considérant que les demandeurs peuvent également être adressés à des hôpitaux locaux (à Sisak à Kutina et à l'hôpital de Zagreb; que la vaccination est effectuée par des médecins dans les centres de santé ou par des spécialistes de la médecine scolaire (AIDA, p.114); Considérant que dans les centres de santé, une ambulance compétente (médecine familiale) a été désignée pour la fourniture de soins de santé à partir du niveau de soins de santé primaires pour les maladies chroniques et potentiellement mortelles; considérant que le ministère de la Santé et les centres de santé locaux ont désigné une ambulance spécialisée pour les groupes vulnérables comprenant une ambulance pédiatrique et gynécologique, une ambulance médicale scolaire, une ambulance neuropsychiatrique à l'hôpital de Kutina, une ambulance pour le traitement de la toxicomanie, des ambulances dentaires, ainsi que l'hôpital psychiatrique de Zagreb (AIDA,p.114); Considérant également qu'en avril 2024, le ministère de l'Intérieur a décidé d'allouer de ressources financières pour la mise en œuvre du projet « 6P – Soutien à la prise en charge des soins de santé des demandeurs de protection internationale » dans le cadre de l'AMIF. L'objectif est de promouvoir et de protéger la santé des demandeurs et de prévenir les maladies en garantissant l'accès aux consultations médicales de premier recours (p.114); Considérant qu'en 2024 une équipe de la section belge de l'ONG Médecins du monde (Mdm) a continué à apporter une prise en charge multidisciplinaire et linguistiquement adaptée aux demandeurs de protection internationale – notamment dans le processus d'identification et d'accompagnement des plus vulnérables (femmes, enfants, personnes LGBT+, survivants de violences basées sur le genre, de traite des êtres humains ou de torture, personnes handicapées, enfants ayant une déficience intellectuelle et leurs familles, parents isolés d'enfants mineurs, etc.) au centres d'accueil des demandeurs de protection internationale de Zagreb et de Kutina (p.114); que MDM a continué d'effectuer les examens médicaux initiaux des demandeurs nouvellement arrivés. L'organisation a facilité l'accès aux consultations médicales, aux interventions et à la distribution des médicaments grâce au travail d'équipe de médecins généralistes, d'infirmières et d'interprètes (arabe, farsi, ourdou, pachto, russe, espagnol, turc et français), en partenariat avec le centre de santé Dom zdravlja Zagreb - Centar (p. 115) ; considérant que des services directs aux demandeurs étaient assurés tous les jours ouvrables

au centre d'accueil de Zagreb, avec une présence de l'équipe les week-ends et jours fériés. Les équipes médicales et de santé mentale, en fonction des besoins et des disponibilités, intervenaient également au centre d'accueil de Kutina environ une fois par semaine ; qu'en 2022, l'équipe de MDM-Belgique a aussi développé des affiches et des dépliants d'information et de prévention sur trois thèmes : « Ce que je ressens compte », « Tout le monde a droit à la contraception » et « La violence familiale n'a pas sa place », ainsi qu'une brochure sur la santé mentale. En 2023, Mdm a sorti la publication « Santé physique et mentale des demandeurs de protection internationale en République de Croatie : nouvelles tendances, observations, défis et recommandations » (AIDA, p. 115) ; Considérant que l'assistante sociale et les interprètes de MDM-Belgique ont fourni des informations rapides et une assistance pratique aux demandeurs de protection internationale pour les aider à faire valoir leurs droits. Cela comprenait la prise de rendez-vous pour des

examens spécialisés et des diagnostics dans les établissements de santé publique, l'organisation du transport (avec le soutien de la Croix-Rouge croate) et l'assistance d'interprètes lors des rendez-vous. MDM a ainsi facilité les examens médicaux et les traitements complémentaires, contribuant ainsi à surmonter les barrières linguistiques et culturelles. L'équipe médicale de MDM-Belgique est intervenue rapidement en cas d'urgence et, en collaboration avec l'épidémiologiste de l'Institut d'enseignement de santé publique « Dr Andrija Štampar », a activement œuvré à l'isolement des personnes infectées et à la prévention de la propagation des maladies infectieuses au sein du centre d'accueil. (AIDA, p. 115) ; Considérant que la vaccination des enfants des demandeurs de protection internationale et les examens médicaux nécessaires à leur scolarisation et à leur inscription à l'école maternelle se sont poursuivis, en partenariat avec le centre de santé Dom zdravlja Zagreb - Centar et l'Institut de santé publique Dr Andrija Štampar. MDM a également assuré l'accès aux soins de santé des femmes enceintes au centre d'accueil, en organisant le transport et l'accompagnement par des interprètes vers la clinique des maladies féminines et d'obstétrique de l'hôpital clinique de Zagreb. Les soins post-partum ont été assurés par des infirmières à domicile. De plus, en collaboration avec le centre de santé Dom zdravlja Zagreb - Centar, MDM a organisé les soins dentaires nécessaires aux bénéficiaires. Cette collaboration fructueuse s'est poursuivie en 2024 avec des spécialistes dentaires (pp. 115-116) ; considérant qu'en 2024, l'équipe médicale de MDM a réalisé 5 246 consultations médicales pour 2 495 demandeurs de protection internationale, dont 2 212 examens médicaux initiaux pour les nouveaux arrivants ; que parmi ces consultations, 24,38 % concernaient des femmes et 14,15 % des enfants.

De plus, MDM a organisé 1 030 services de transport et d'accompagnement pour 433 demandeurs de protection internationale vers des établissements de santé publique pour des examens spécialisés et diagnostiques. Ces services comprenaient le transport pour des soins pédiatriques, des vaccinations et des examens de médecine scolaire (AIDA, p. 116) ;

Considérant que la Croix-Rouge croate a indiqué qu'en 2024, 599 demandeurs de protection internationale ont eu accès à des services de santé, notamment des examens pédiatriques spécialisés, des bilans gynécologiques, des consultations à la clinique de psychiatrie de l'enfant et de l'adolescent, des soins dentaires, ainsi que toute une série d'autres aides prescrites par le médecin compétent (AIDA, pp.116-117) ; Considérant enfin que l'intéressée, pour organiser son transfert, peut prendre contact en Belgique avec la cellule Retour volontaire de l'Office des étrangers, qui informera les autorités croates du transfert de celle-ci au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu, afin de prévoir les soins appropriés éventuels à fournir, et cela, en application des articles 31 et 32 du Règlement 604/2013 (ces articles prévoient un échange de données et d'informations – comprenant tous les documents utiles – concernant l'état de santé des personnes transférées entre l'État membre qui transfère le demandeur de protection internationale et l'État membre responsable de la demande, avant que le transfert effectif de l'intéressée ait lieu) ; Par conséquent, ces éléments ne sauraient justifier que les autorités belges décident d'appliquer l'article 17-1 du Règlement 604/2013 ;

Er werd aldus door de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de medische problematiek van verzoekers. Waar verzoekers aanvoeren dat de toegang tot medische zorg in Kroatië niet adequaat is, herhaalt de Raad dat hij in de huidige procedure niet bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van de bijlage 26^{quater} van 19 januari 2026. Uit de lezing van het middel en de bijgevoegde stukken blijkt verder niet dat sprake is van ruimere elementen die alsnog aanleiding zouden kunnen geven om te doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.6.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“8.4. Vierde middel

Artikel 24, 2 van het Handvest: “2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.” (eigen onderlijning)

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag): “1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.” (eigen onderlijning)

Artikel 28, 1, e) van het Kinderrechtenverdrag: “1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: (...)

e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.” (eigen onderlijning)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 20 november 2001, nr. 100.940.). Iederen administratieve rechtshandeling moet immers gedragen worden door motieven die deugdelijk, afdoende en draagkrachtig zijn (Adv. RvS. Parl.St. Senaat 1981-82, nr. 33/2).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 374.). Na de beslissing op een zorgvuldige wijze te hebben voorbereid door het inventariseren van de relevante gegevens en de op het spel staande belangen (I. OPDEBEEK en S. DE SOMER, “Algemeen bestuursrecht: grondslagen en beginselen”, Intersentia, Antwerpen, 2019, 376.), moet de administratieve overheid deze gegevens en deze belangen ten aanzien van elkaar afwegen in het licht van het doel van de beslissing (RvS 12 november 2013, nr. 225.435; RvS 1 februari 2011, nr. 210.436; RvS 27 april 2004, nr. 130.662.).

Toepassing in casu:

Overeenkomstig bovenstaande bepalingen moet bij alle handelingen aangaande minderjarige kinderen, hun belang de eerste overweging vormen. Dit vereist dat verwerende partij een concreet en individueel onderzoek verricht naar de situatie van de minderjarige kinderen, W. (16 jaar), S. (13 jaar) en K. (10 jaar).

In casu staat vast dat verzoekers in hun verzoek tot toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening uitvoerig uiteen hebben gezet dat hun minderjarige kinderen momenteel schoolgaand zijn in België. In hoofde van K. werden bovendien aanbevelingsbrieven van zijn leerkrachten en directeur overgelegd waarin werd gesteld dat stabiliteit en continuïteit in de schoolomgeving essentieel zijn voor zijn ontwikkeling.

Deze stukken werden aan verwerende partij overgemaakt nog voor de bijlage 26quater werd geschreven en aldus nog voor de huidige bestreden beslissingen genomen werden. Echter, noch uit de bijlagen 26quater, noch uit de huidige bestreden beslissingen kan blijken dat deze concrete elementen daadwerkelijk in overweging werden genomen.

De bestreden beslissingen beperken zich tot een algemene en stereotiepe motivering waarin wordt gesteld dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen recht op verblijf geeft, dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat de scholing in België geen buitengewone omstandigheid vormt. Er dus geen enkele toetsing aan de concrete situatie van de situatie van de schoolgaande kinderen van verzoekers. Integendeel zelfs, de bestreden beslissingen stellen “indien de kinderen naar school zouden gaan”, terwijl uit de overgemaakte stukken onomstotelijk blijkt dat de kinderen hier effectief schoolgaand zijn. Dit toont aan dat verwerende partij geen daadwerkelijk onderzoek heeft verricht naar de situatie van de schoolgaande kinderen.

Eveneens moet worden benadrukt dat artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag verwerende partij verplicht om de schoolcontinuïteit van de kinderen te bevorderen.

Sinds september 2025 zijn de kinderen in België schoolgaand en hebben zij toegang tot aangepaste begeleiding en taalondersteuning.

Gelet op het feit dat verzoekers recentelijk zijn moeten verhuizen vanuit Bredene, zijn de kinderen tot op heden schoolgaand te Bredene, respectievelijk Oostende (stukken 6). Er moet worden benadrukt dat de kinderen op korte termijn reeds tweemaal van school zijn veranderd; een nieuwe wijziging van school, zeker in Kroatië, zou een zoveelste schoolonderbreking in één jaar betekenen.

Tot slot moet worden benadrukt dat bij het verzoek tot toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening (stuk 8) verwerende partij uitdrukkelijk in kennis werd gesteld over de structurele problemen met betrekking tot de toegang van minderjarige asielzoekers tot het Kroatisch onderwijs, zoals gesteld in het AIDA-rapport (stuk 10).

Zo stelt het rapport (p. 111) dat kinderen zonder officiële schooldocumenten eerst een notariële verklaring moeten afleggen voordat zij in het onderwijs kunnen ingeschreven worden. Omdat de kinderen geen officiële Syrische schoolattesten kunnen voorleggen, is er een reëel risico voorhanden op vertraging of onzekerheid bij hun inschrijving in het onderwijs van Kroatië.

Daarnaast blijkt uit het rapport dat kinderen van 15 jaar en ouder in bepaalde gevallen niet onmiddellijk tot het reguliere onderwijs worden toegelaten, maar worden verwezen naar programma's voor volwassenenonderwijs, die volgens de Kroatische Ombudsman niet aangepast zijn aan de ontwikkelingsnoden van minderjarigen (p. 112).

Ook stelt het rapport (p. 103, 112) dat er geen voorbereidende taallessen worden gegeven en kinderen in Kroatische opvangcentra extra kwetsbaar zijn wanneer er onvoldoende stabiliteit, professionele ondersteuning en aangepaste schoolse begeleiding beschikbaar zijn.

Gelet op het feit dat de kinderen reeds vorderingen in het Belgisch onderwijssysteem hebben gemaakt en de schoolcontinuïteit in Kroatië niet verzekerd is en van deze elementen op de hoogte is, zonder hier concreet rekening mee te houden, maar enkel verzoekers aan te wijzen als schuldigen, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de bovenstaande bepalingen geschonden werden.”

4.6.2. Verzoekers kritiek op sommige passages in de bestreden beslissing doet er geen afbreuk aan dat de verwerende partij terecht opmerkt dat verzoekers er van op de hoogte waren dat hun verblijf in België een precair karakter had, dat zij niet beschikken over de vrije keuze van het land waar hun verzoek om internationale bescherming wordt behandeld en dat het belang van het kind er in principe in gelegen is dat het niet van de ouders wordt gescheiden. Dit wordt *in casu* niet betwist.

In de bijlagen 26^{quater} van 19 januari 2026 werd met betrekking tot de scholing van de kinderen ook al gemotiveerd:

“Considérant que le conseil de l’intéressée a tenu à souligner que les enfants de l’intéressée sont désormais scolarisés en Belgique ; qu’il a joint à son courrier les attestations de fréquentation scolaire de ces derniers ; Considérant cependant que le droit à la scolarité n’est pas un droit absolu et ne signifie pas automatiquement qu’un titre de séjour sera délivré (CCE, nr. 125.845, du 20/06/2014) ; que le simple fait que les enfants de l’intéressée vont à l’école en Belgique, ne peut pas être considéré comme circonstance exceptionnelle permettant l’application de l’article 17-1 du Règlement 604/2013, puisque l’intéressée ne démontre pas que ses enfants ne peuvent pas recevoir une éducation en Croatie ;

Considérant que le Règlement 604/2013 vise la détermination de l’État membre responsable de l’examen d’une demande de protection internationale ; qu’au sens de l’article 2 h) de la Directive 2011/95/UE, est considérée comme « “demande de protection internationale”, la demande de protection présentée à un État membre par un ressortissant d’un pays tiers ou un apatride, qui peut être comprise comme visant à obtenir le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire, le demandeur ne sollicitant pas explicitement un autre type de protection hors du champ d’application de la présente directive et pouvant faire l’objet d’une demande séparée » ; qu’au terme de l’article 2 d) de la même Directive, est considéré comme « “réfugié”, tout ressortissant d’un pays tiers qui, parce qu’il craint avec raison d’être persécuté du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de ses opinions politiques ou de son appartenance à un certain groupe social, se trouve hors du pays dont il a la nationalité et qui ne peut ou, du fait de cette crainte, ne veut se réclamer de la protection de ce pays, ou tout apatride qui, se trouvant pour les raisons susmentionnées hors du pays dans lequel il avait sa résidence habituelle, ne peut ou, du fait de cette crainte, ne veut y retourner et qui n’entre pas dans le champ d’application de l’article 12 » ; que par conséquent, il est contraire à l’économie du règlement et de la directive précités, de considérer que l’argument linguistique ou la volonté d’entreprendre des études afin de trouver un travail ou de suivre une formation – en tant qu’arguments essentiels du demandeur afin de déroger à l’application de l’article 12-1 du Règlement 604/2013 – puissent être décisifs pour déterminer l’État membre responsable de sa demande de protection internationale ; en effet, « il convient de rappeler que, selon une jurisprudence constante, il y a lieu, pour l’interprétation d’une disposition du droit de l’Union, de tenir compte non seulement des termes de celle-ci, mais également de son contexte et des objectifs poursuivis par la réglementation dont elle fait partie » (voir, notamment, arrêts du 29 janvier 2009, C-19/08, Rec. p. I-495, point 34, et du 23 décembre 2009, C-403/09 PPU, Rec. p. I-12193, point 33) (Arrêt de la Cour du 6 juin 2013. The Queen, à la demande de MA e.a. contre Secretary of State for the Home Department. Demande de décision préjudicielle, introduite par la Court of Appeal - England & Wales - Civil Division - 50.)”

Met betrekking tot de scholing van de kinderen maken de verzoekers niet aannemelijk dat zij geen toegang tot onderwijs zouden kunnen verkrijgen in Kroatië. Verder merkt de Raad op dat uit de door verzoekers voorgelegde schoolattesten blijkt dat de twee oudste kinderen momenteel in een onthaaljaar voor anderstalige leerlingen les volgen en op dit ogenblik geen schooljaar zullen verliezen. Wat betreft het kind K., die thans in het vijfde leerjaar zit, blijkt uit de lezing van de bijlagen 26^{quater} dat verzoekers reeds van bij aanvang niet de intentie hadden in Kroatië te blijven, maar -ondanks hun Kroatische visa- door te reizen naar België om er de grootouders van de kinderen te vervoegen. In de bijlagen 26^{quater} wordt dan ook terecht opgemerkt dat het systeem, ingesteld door de Dublin III-Verordening, er niet toe strekt de betrokken vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het Unieland van zijn keuze. Gelet op deze omstandigheden merkt de Raad dan ook op dat de verklaarde mogelijke onderbreking van het schooljaar van de kinderen op het eerste zicht niet het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, maar van de keuze van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming niet in te dienen in het land dat -ten gevolge van hun visumaanvraag bij de Kroatische autoriteiten- hiervoor verantwoordelijk was, maar door te reizen naar het land van hun keuze.

Het middel is niet ernstig.

4.7.1. Verzoekers voeren een vijfde middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“8.5. Vijfde middel

Artikel 8 van het EVRM: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” (eigen onderlijning)

Artikel 15 van de Grondwet: “De woning is onschendbaar; geen huiszoeking kan plaatshebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft.” (eigen onderlijning)

Artikel 3 van de Wet tot vaststelling van de tijd gedurende welke geen opsporing ten huize, huiszoeking of vrijheidsbeneming mag worden verricht van 7 juni 1969 (hierna: de Huiszoekingswet): “Het verzoek of de toestemming waarvan sprake in de artikelen 1, tweede lid, 3°, en 2, tweede lid, 3°, moet schriftelijk en voorafgaand aan de opsporing of huiszoeking worden gegeven.”

Toepassing in casu:

De politie van Sint-Kathelijne-Waver is overgegaan tot vastzetting van verzoekers middels bedrieglijke ingrepen. Overeenkomstig bovenstaande bepalingen moet de politie voorafgaand aan de huisbetreding een schriftelijk en voorafgaand akkoord hebben gekregen.

In casu is dit niet gebeurd. Zo blijkt uit de geschreven verklaring van de schoonbroer van verzoekster (stukken 23 en 24), die eigenaar is van de woonst waar verzoekers en hun kinderen tot voor de bestreden beslissing verbleven, dat op 02.03.2026 twee politieagenten om 08:00 langskwamen onder het mom van een adrescontrole van verzoekers en te verifiëren of verzoekers daadwerkelijk op het gecommuniceerde adres wonen. De schoonbroer, ter goede trouw, gaf te kennen dat verzoekers en hun kinderen reeds naar school waren vertrokken en deelde de politieagenten mee dat verzoekers doorgaans van 07:00 tot 16:00 niet in de woning aanwezig zijn.

Op 03.03.2026, omstreeks om 07:00, belden opnieuw enkele politieagenten aan met de vraag de woning te mogen betreden. Gelet op het voorgaande gesprek met de politieagenten, ging de schoonbroer van verzoekster er te goede trouw vanuit dat het ging om een loutere woonstcontrole. Daarom gaf hij zijn mondelinge toestemming, doch werd hem niet gevraagd om schriftelijk toestemming te geven.

Tot zijn verbazing werd tijdens het politiebezoek duidelijk dat verzoekers meegenomen werden naar de FITT-woning ter voorbereiding van de terugkeer naar Kroatië.

De schoonbroer begaf zich met verzoekers en hun kinderen mee naar het politiekantoor te Sint-Kathelijne-Waver, alwaar hij protesteerde tegen de illegale woonstbetreding. Daar werd hij door de politie onder druk gezet om de toelating tot woonst a posteriori te ondertekenen.

Het feit dat verzoekers en de schoonbroer zich “vrijwillig” (lees: onder lichte dwang) hebben laten meevoeren naar het politiekantoor vanwaar zij overgebracht werden naar de huidige FITT-woning, doet geen abbreuk aan de onwettigheid van de vasthouding, zoals bevestigd door verschillende arresten van het Hof van Cassatie (Cass., 10 oktober 2023, P.23.1327.N): “Uit de voormelde bepalingen volgt dat het verzoek of de toestemming als bedoeld door artikel 2, tweede lid, 3°, Huiszoekingswet aan politieambtenaren om een niet voor het publiek toegankelijke plaats zoals een woning te betreden om in het kader van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de bestuurlijke vrijheidsberoving van een vreemdeling die onwettig in het Rijk verblijft, voorafgaand en schriftelijk moet worden gegeven. Een mondelinge toestemming volstaat niet.” (eigen onderlijning); alsook (Cass., 25 december 2025, P.25.1674.F): “En vertu des articles 2, alinéa 2, 3°, et 3 de la loi du 7 juin 1969, lorsqu’un service de police pénètre dans un lieu non ouvert au public, notamment en vue de procéder à la privation d’un étranger en séjour illégal dans le cadre de l’application de la loi sur les étrangers, le consentement préalable doit émaner de la personne ayant la jouissance effective de ce lieu et faire l’objet d’un écrit.”

Gelet op de bedriegelijke manier waarop de politie de politie zich toegang tot de woning heeft verschaft, verzoekers heeft overgebracht naar de FITT-woning en het gebrek aan een voorafgaande toestemming om de woning te betreden, is de vasthouding van verzoekers het rechtstreekse gevolg van een onwettige woonstbetreding.”

4.7.2. De Raad merkt op dat verzoekers zijn kritiek in het vijfde middel volledig richten ten aanzien van de woonstbetreding en de maatregel tot vrijheidsberoving. Zoals reeds herhaaldelijk aangegeven, heeft de Raad geen rechtsmacht om zich met betrekking tot deze maatregelen uit te spreken.

Het middel is niet ontvankelijk.

4.8. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT